

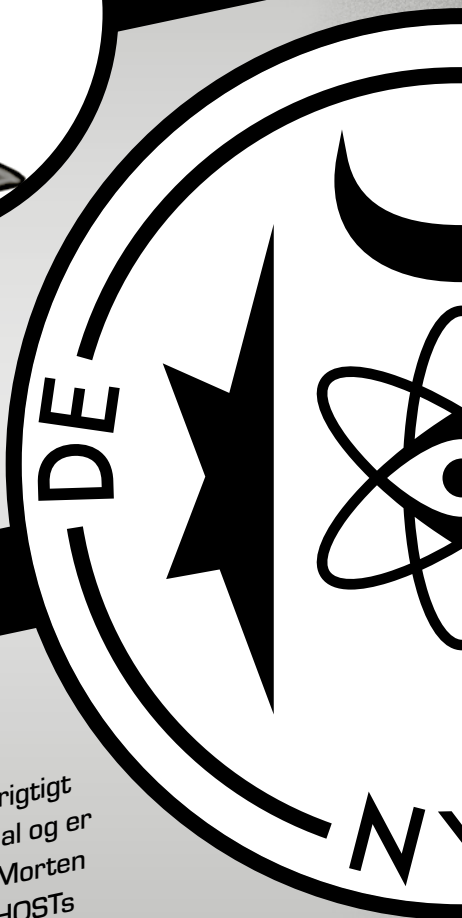
PSYCH

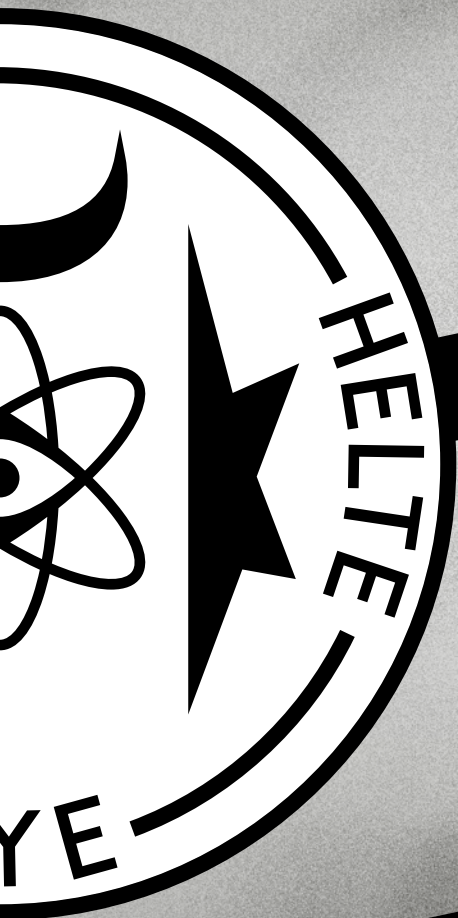
- er det nyeste medlem af De nye helte. Han har evnen til at læse folks følelser og skrue op og ned for dem.

STÅL

- hedder rigtigt Maria Staal og er datter af Morten Staal - GHOSTs værste fjende. Hun er lige så klog som sin far og vil rense sit navn ved hjælp af hans teknologi.

TEMPUS

- er også kendt som Drengen fra fremtiden. Han kan teleportere sig selv og andre fra et sted til et andet på et øjeblik.

Sammen er de De nye helte
- superheltegruppen, der er samlet af den danske regering for at bekæmpe de mange superskurke, der truer verden.

Mit navn er Ehsan. Jeg er også superhelten Psych.

Mine evner består af at kunne påvirke folks følelser, hvis jeg er tæt nok på dem.

Jeg opdagede det, da nogle idioter fra min klasse ville tæve mig. På få sekunder måtte de lægge sig grædende ned på græsset. Jeg havde ikke gjort noget. Intet ud over at tænke det.

Min mor og far var først bange for, hvad det kunne komme til at betyde. Det var der rigtig mange, der var, og min klasse turde ikke gå i skole, hvis jeg også var der, på grund af mine evner.

Men så blev vi kontaktet af en ny afdeling under staten, der hedder POWER. De havde gang i et initiativ: De nye helte, som skulle være Skjold, GHOST, Medusa, Blitz og Nordlys' arvtagere.

FANGET I TRAFIKKEN

”Vi er fremme!” siger Tempus og slipper mig.

Vi står på en motorvej. En masse biler er kørt ind i hinanden, og der er kaos.

Jeg bryder mig ikke om at blive teleporteret sammen med Tempus. Jeg er ør efter turen og ryster på hovedet for at komme til hægterne.

”Pas på!” advarer STÅL os i vores øresnegl. Jeg ser op. En bil kommer kurende imod os efter at have ramt en anden bil.

Jeg dukker mig af frygt for at blive ramt. Men inden det sker, har STÅL grebet bilen og løftet den op.

Jeg åbner døren og hjælper familien ud af bilen. ”Tag det helt roligt,” siger jeg og bruger mine kræfter. ”I er i sikkerhed nu.”

De bliver helt rolige, og jeg takker skæbnen for mine kræfter. Havde jeg været stor og stærk, kunne jeg også

have stoppet en bil, der fløj gennem luften. Men det er også ret praktisk at kunne berolige folk ved tankens kraft.

”Jeg teleporterer dem hen til skadestuen,” siger Tempus. Han samler dem om sig og forsvinder med dem i et lysglimt.

”Hvad gør vi?” spørger jeg.

STÅL ser sig omkring. ”Finder den, der står bag.” Hun skanner området ved hjælp af skanneren i sin dragt.

Vi står på en motorvej. Situationen er ude af kontrol, og alt er kaos. Vores computere har ikke kunnet analysere den ansvarlige skurks evner. Skurken har skabt et massebilsammenstød ved at ændre på signalerne i lyskrydset.

”Jeg har fundet hende,” siger STÅL og griber fat i mig.

”Hvordan?” spørger jeg og ser mig omkring. ”Hvor?”

”Der er én person her, der står stille,” forklarer hun mig, mens hun løfter mig op. ”Hun har stået stille både før og under uheldene. Virker det ikke mistænkeligt?”

”Godt tænkt,” siger jeg.

Hun fnyser bag masken, som ville hun sige:
Selvfølgelig er det godt tænkt, jeg er den klogeste i gruppen.

Og det er hun.

Vi lander et stykke nede ad motorvejen. Lige midt i kaosset.

En pige står med sin mobil og ser op på os. Hun har kasket på, og hendes ansigt er dækket af et tørklæde. Jeg genkender tørklædet. ”Du er hende hackeren, Skjold engang kæmpede mod!”

”Nu er du i hvert fald fanget!” siger STÅL og løfter hånden. Pigen trykker et par gange på mobilen, og pludselig stivner STÅL. ”Hvad i ...?!”

”Hun har hacket dig!” siger jeg.

”Hvordan?” knurrer STÅL. ”Min dragt er sikker. Den kan ikke hackes.”

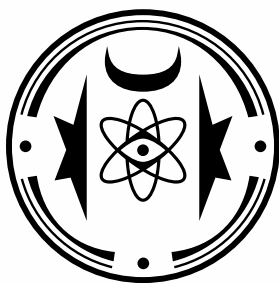
Hackeren griner. ”Al teknologi kan hackes. Man skal bare vide hvordan.”

”Du er en god hacker, ikke?” siger jeg og ser på pigen. ”Jeg er selv en ret god hacker. Jeg hacker bare noget andet ...”

”Hvad mener du?” spørger hun nervøst.

Det lykkes mig at gribe fat i den usikkerhed, hun et kort øjeblik føler. Jeg skruer op for den, indtil hun til sidst smider mobilen og synker sammen på jorden. ”Stop! Jeg overgiver mig!”

”Målet er pågrebet,” siger STÅL og kan igen bevæge sig.

EFTER KAMPEN

POWERs mange soldater kommer løbende for at lægge hackerpigen i håndjern.

Jeg får hende på benene ved at skrue lidt ned for hendes frygt. Imens sniger jeg mig til at trække op i hendes jakkeærme og se på hendes arm. Intet brændemærke. Det havde jeg heller ikke regnet med. Hendes kræfter er jo ikke unaturlige. Hun er bare en god hacker.

”Hun er bare et menneske,” siger jeg til soldaten. Han tager hende og ser ligegyldigt på mig. ”Så der er ingen grund til at skyde hende.”

Han svarer med et fnys og slæber hende med sig.

”Når du siger den slags, afslører du, at vi er på sporet af dem,” siger Maria. Hun har pigens mobil i hånden og går straks i gang med at finde ud af, hvordan hun kunne hacke STÅL-dragten.

”Jeg ved det godt,” siger jeg. Men jeg kan ikke lade være. Sidst vi fangede en superskurk, havde vi ham under kontrol. Han skulle til at afsløre noget for os, og så skød en af POWERs soldater ham. Selvom de burde være på vores hold.

Det ved vi nu kun alt for godt, at de ikke er.

Vi ved dog stadig ikke, hvad deres plan er. Kun at den har noget med fremtiden at gøre. Den fremtid, som Tempus kommer fra. Den er grufuld. Her har de onde

vundet og gjort folk med superkræfter til viljeløse monstre, der hjælper dem med at bevare magten ...

Den skæbne var også nær overgået Tempus, men så rejste han tilbage i tiden og havnede her hos os.

Det er den fremtid, der bliver skabt lige nu, hvis vi ikke stopper den.

”Jeg har bedt Tempus om at tage tilbage til huset,” siger Maria til mig. ”Du kan flyve med mig. Så taler vi om, hvad vi gør.”

Jeg nikker og ser på kaosset af biler, som POWER er i færd med at rydde op i.

STÅL lægger armene om mig, og vi flyver op mod himlen.

I dag følte det faktisk, som om vi er superhelte. Som om vi gjorde det rigtige. Det føles ikke, som om vi er en del af en eller anden ond organisation, hvis planer vi ikke kender.

